

μὲ τὰ μοναστήρια, τὰ ὁποῖα δὲν ξεύρομεν τί τὰ φυλάμε καὶ δὲν τὰ δημεύομεν ὅλα;

Ἔχομεν ὑπ' ὄψιν *Κανονισμὸν τοῦ Συλλόγου τῶν Νέων ἢ Βελτίωσης* ἐν Πάτραις, περὶ τοῦ ὁποίου τόσον εὐφύμως καὶ εὐγλώττως ὠμίλησε καὶ ὁ βουλευτὴς Πατρῶν κ. Κοντογούρης κατὰ τὴν λογοδοσίαν του. Σκοπὸς τοῦ Συλλόγου ἀναγράφεται «ἡ διὰ φιλολογικῶν καὶ κοινωνικῶν ὁμιλιῶν καὶ συζητήσεων προσγιγνομένη ἠθικὴ καὶ διανοητικὴ *Βελτίωσις*». Καὶ τὸ ὄνομα δεικνύει μετριοφροσύνην καὶ ὁ σκοπὸς σεναίσθησιν τῶν ἐπιχειρησάντων τοιοῦτον ἠθικὸν ἀγῶνα καὶ ἡ νεολαία τῆς πρώτης ἐπαρχιακῆς πόλεως ἔχει ἀνάγκη νὰ ὑψωθῇ εἰς ἀτμοσφαῖραν ἄλλην παρὰ τὴν καθημερινὴν χυδαίαν ἢ ἐνθουσιώδη ἄκαρπον, φροντίζουσα νὰ πληθύνῃ τὰς γνώσεις τῆς καὶ νὰ ἐξευγενίσῃ τὸ ἦθος τῆς· χαίρομεν πολὺ διότι ἐκ τοῦ πρώτου ἄρθρου τοῦ Κανονισμοῦ οὐδὲν ἄλλο προσὸν πρὸς ἐγγραφήν τινος ὡς μέλους αἰτεῖται εἰμὴ κοσμιότης. Αὐτὸς εἶναι ὁ ἀδάμας πάσης ἀληθινῆς νεολαίας· ἥτις εἶναι ἡ ἀνοιξίς τοῦ βίου καὶ πᾶσα ἀνοιξίς εἶναι σεμνή. Ἄς ἐπιδοθῶσι λοιπὸν εἰς τὸν κόσμον τῶν θετικῶν ἐπιστημῶν καὶ οὐχὶ τῶν ξηρῶν καὶ ἐνίοτε ἐν τῇ ἀπομονώσει τῶν διαφθειρόντων νομικῶν, καὶ ἅς προσπαθήσωσιν ἀκόμη νέοι ὄντες νὰ ᾧσιν ἄνδρες νέοι.

Ἐξεφύτρωσε πρῶτ' πρῶτ' εἰς τὸν Πύργον τοῦ Παρασκευαίου ἡ μάσσα τῶν Ἀρκετσαίων καὶ σύζυγος τοῦ γέρου τῶν καταδεδικασμένων εἰς θάνατον βεβαίως ἀθῶων ἢ τοῦλάχιστον μὴ ἀποδεδειγμένων ἐνόχων, ὅπερ ἐπίσης εἶναι φοβερόν ἐγκλημα εἰς ὃ ὑπέπεσεν ἡ δικαιοσύνη. Φέρει μαζὺ καὶ τὸ δεκαετὲς παιδί τῆς, ἓνα συμπαθητικώτατον φουστανελ-

λόπουλο, ὅπερ οἱ παράνομοι καὶ αὐτὸ εἶχαν προφυλακίσει. Καὶ τώρα ἔμεινεν ὅτ' ἡ ῥάχη τῆς ἢ νύφη τῆς, ἢ γυναῖκα τοῦ Δήμου μὲ τὰ δύο παιδιὰ τῆς καὶ ἡ πεθερά τῆς ἐννενηντα χρόνων. Ἐρημὸς ἀπὸ τὸν ἄνδρα τῆς, ἀπὸ τὰ παιδιὰ τῆς, τὸ ἓνα τῆς ἀπέθανε ἐντὸς τῆς φυλακῆς—τρεῖς ἄνθρωποι καταδικασμένοι εἰς θάνατον, ἐξ οὗ ὁ εἰς ἀπέθανε εἰς τὴν φυλακὴν, καὶ νὰ ἦναι ἀθῶοι—ἐρημὴ ἀκόμη καὶ ἀπὸ τὸ βίό τῆς, 304 γίδια διαλύθηκαν, τῆς τὰ ἔκλεψαν δηλαδὴ οἱ ζωοκλόποι, ἂν δὲν πιστεύετε στείλτε νὰ ἐξετάξετε, καὶ κλαίει ἐπιφωνοῦσα: Εἶναι ἀδικία σ' ἐμένα τὴν κκομοῖρα. ὦ! Ἑλλάς! ὦ! Τουρκιά!

Κομφότατον μυθιστόρημα ἐκ τῶν τοῦ Χαλεβῆ θ' ἀρχίσῃ πάλιν νὰ δημοσιεύῃ ἡ *Εστία* ἀπὸ αὐρίου, τὸν Πάτερ *Καρσταγιάνον*, μυρίζοντα θυμάρη οἰκογενειακῆς πιήσεως καὶ λουλουδιζόντα ἀπὸ τὰ εὐγενέστερα αἰσθήματα καὶ πολλὰς ἐμορφῆς ὕφους καὶ πλοκῆς. Κατωτέρω ὁ ἀναγνώστης βλέπει πλείους λεπνομερείας ἐν τῇ περὶ τούτου ἀγγελίᾳ. Τὸ αὐριανὸν δὲ φύλλον τῆς *Εστίας* θὰ ἦν ἐκτάκτως ὡραῖον, διότι πλὴν τοῦ νέου γοητευτικοῦ μυθιστορήματος θὰ ἔχῃ καὶ τὸ *Ἔτος Χίλια* τοῦ Ἀννίνου καὶ ποίημα τοῦ Σουρῆ τὰ *Καρδία*.

Πολύτιμον νεωτερισμὸν εἰσάγει ἡ *Εστία* προκηρύττουσα ἐν τῷ αὐριανῷ τῆς δελτίῳ «*Διαγώνισμα πρὸς συγγραφὴν ἐλληνικοῦ διηγήματος*», καὶ τιθεῖσα ἄθλον τριακοσιόδραχμον διὰ δέκα σελίδας τῆς *Εστίας* τὸ ὀλιγώτερον. Τὸ διαγώνισμα θὰ παροτρύνῃ πολλοὺς τῶν νεαρῶν ἰδίως συγγραφέων μας εἰς τὸ νὰ βαπτίσωσι τὸν δημιουργικὸν των κάλαμον εἰς διαυγέστερα ἐλληνικώτερα νάματα, ξετινάσσοντες ὀλίγον τὸν παρισινὸν κονιορτὸν τὸν ἐξ ἀνάγκης καὶ ἐξ ἡλε-

Ο ΛΥΚΟΓΙΑΝΝΗΣ

(Συνέχ. ἴδ. ἀριθ. 478)

— Μάλιστα, μῆτερ μου.
— Ἄ! ἀχάριστος, ἀχάριστος!
— Ἀλλὰ γνωρίζετε καλῶς ὅτι σὰς ἀγαπῶ.
— Ὅμιλεῖς περὶ εὐτυχίας σου, καὶ ἡ εὐτυχία ἡ δική μου Ἐρριέττη! Ἄ! κόρη μου, κόρη μου, παράδοξος εἶνε ὁ τρόπος αὐτὸς τοῦ ν' ἀγαπᾷς τὴν μητέρα σου!... Ἀλλ' ὄχι, ἀδύνατον· ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον θέλεις νὰ κάμῃς, εἶνε ἑξαψίς, ὑπερβολὴ φαντασμοῦ ἀσθενοῦς παιδίου.

— Ἀγαπητὴ μου μῆτερ, ἀκούσον μου· εἰς σέ, ἥτις τοσοῦτον μὲ ἡγάπησες, δὲν θέλω νὰ ψευσθῶ, οὐχὶ ἐκ κλίσεως, θέλω νὰ ἀσπασθῶ τὸν μοναχικὸν βίον, ἀλλ' ἔχω ἀνάγκη νὰ παρακαλέσω, ν' ἀποχωρήσω τοῦ κόσμου. Πιστεύσατέ μοι, μῆτερ μου, δὲν δύναμαι νὰ ἤμαι εὐτυχὴς, δὲν δύναμαι

νὰ ζήσω ἢ ἀφιερωμένη εἰς τὸν Θεόν, ἀφοσιωμένη καθ' ὅλοκληρίαν εἰς τὴν θρησκείαν.

— Καὶ αὐτὸ μόνον νομίζεις ὅτι εἶνε τὸ καθήκόν σου! Ἀφοῦ ἐγενόμην ἡ δυστυχέστερα τῶν συζύγων, θέλεις νὰ καταστῶ ἡ δυστυχέστερα τῶν μητέρων! Χάριν σοῦ, ἕκαμα ὅλας τὰς θυσίας, καὶ αὐτὴ εἶνε ἡ ἀνταμοιβή μου!... Ὁ βίος μου ἦτο καταβεβλημένος, ἐμπροσθεν τῆς κοιτίδος σου ἦντλησα τὴν δύναμιν τῆς ἀπαρνήσεως καὶ τῆς ἀφωσιώσεως· οὐδὲν πλέον ἔχουσα νὰ ἐλπίζω διὰ τὸν ἑαυτὸν μου, ἤλπισα διὰ σέ· εἶχον νὰ ἐκπληρώσω νέον καθήκον, νὰ ἐργασθῶ διὰ τὴν εὐτυχίαν σου. Γνωρίζεις πῶς σὲ ἀνέθρεψα, γνωρίζεις ὅτι σοῦ ἔδωσα ὅλην τὴν τρυφερότητα τῆς μητρικῆς μου καρδίας!... Καὶ ὕστερον ἀπὸ τόσας πληγὰς τῆς καρδίας μου, σὺ, κόρη μου, τέκνον τῆς ψυχῆς μου, τελευταία μου ἐλπίς, ἔρχεσαι ν' ἀνοιξῇς ἐν τῇ κατεσπαραγμένῃ μου καρδίᾳ νέον τραῦμα τρυμερώτερον ὅλων τῶν ἄλλων!... Ὁ ἀδελφός σου γνωρίζεις, δὲν μοῦ ἀνῆκει, δὲν ἔχω παρὰ σέ, σέ μόνον... Καὶ θέλεις νὰ μὲ ἐγκαταλείψῃς... ὦ! Τὸ τοιοῦτον σημαίνει, ὅτι δὲν ἔχεις πλέον ἀνάγκη τῆς μητρὸς σου, ὡς νὰ μοι λέγεις· πῆγαινε, δυστυχὴς γύναι, πῆγαινε ν' ἀποθάνῃς.

— ὦ! εἶπεν ἡ νεᾶνις κύπτουσα μέχρι τοῦ ἐδάφους.

— Ἄ! ἐξηκολούθησεν ἡ κυρία Δεσιμαῖζ διὰ φωνῆς πεπιεσμένης, ἐνόμιζα ὅτι θὰ εὕρισκον πλείονα εὐγνωμοσύνην ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ τέκνου μου. Εἶνε κακὸν ἐκεῖνο, τὸ ὁποῖον θέλετε νὰ κάμῃτε, Ἐρριέττη, μάλιστα, εἶνε πολὺ κακόν.

κτισμοῦ καὶ ἐλλείψεως ἐθνικωτέρας ἀτμοσφαιρας ἐπικαθήμενον τῶν γραφίδων ὧν μας. Καὶ δὲν θὰ ἔχωμεν μὲ τὸ διαγώνισμα αὐτὸ ἐν καὶ μόνον κορυφὴν ἑλληνότητος ἔργον—τὸ βραβευθὲν—ἀλλὰ βεβαίως καὶ ἄλλα, τὰ ὅποια θὰ ἀνθραμιλλῶνται μὲ ἐκεῖνο, καὶ ἴσως θὰ ἦνε ἐν πᾶσιν ἰσάξια, ἂν μὴ καὶ ὑπέρτερα, ἐκ μιᾶς ἢ ἄλλης πλευρᾶς, διότι προκειμένου περὶ ἐκλογῆς ἔργων συγγραφῶν ἴση φέρ' εἶπειν δυνάμει δὲν θὰ ἐπικρατήσουν φρεσὶ ἀπόλυτοι καὶ ἀλύγιστοι κανόνες, ἀλλὰ ἀπλούστατα γούστο τριῶν ἀνθρώπων, τὸ ὅποῖον μπορεῖ καὶ νὰ μὴ συμφωνήσῃ πρὸς τὴν αἴσθησιν τοῦ καλοῦ τριακοσίων ἢ χιλίων ἢ καί τριῶν μόνον αἰσθανομένων τὸ καλὸν ἴσως ἰσχυρότερον παρ' ἐκείνους. Οἱ τρεῖς αὐτοὶ ἂν θρωποὶ ἔσονται ὁ κ. Ροῦδης ὡς κλασικὸς, ὁ κ. Λάμπρος ὡς ἱστορικὸς καὶ ὁ κ. Πολίτης ὡς Ἑλληνας. Συγχαιρομεν ἐγκαρδίως τὴν Διεύθυνσιν τῆς Ἑστίας ἥτις πράγματι εἶνε Διεύθυνσις, καὶ ὅχι Διευθυντής, δηλαδὴ θῆλεια, παραγωγὸς, δημιουργικὴ, ἐνθουσιῶσα διὰ τὸ καλόν. Τῇ συγχαιρομεν.

ΔΙΚΑΣΤΙΚΑ ΧΡΟΝΙΚΑ

ΕΝ ΤΩ ΚΑΚΟΥΡΓΟΔΙΚΕΙΩ

Μαριγῶ Κωνσταντινίδου, ἡ ἐνάγουσα, ἐκ Νάξου, κόρη ὡς 18 ἐτῶν, ἡ καὶ ὡς 16, κατὰ τὸ λέγειν της, πολὺ νόστιμος, ζαχαρωμένη, ἔξυπνος, ζωηρά, σ κ ε ρ ζ ὁ ζ α, ἐπιτηδευομένη τὴν φράσιν της τὴν ὁποίαν θέλει ἑλληνίζουσιν, ὑπηρετρία τὴν ἐπιστήμην.

Οἱ κατηγορούμενοι, Γεώργιος Ἀρβανίτης, 32 ἐτῶν, Κωνσταντῖνος Ροδοκάλης, 22 ἐτῶν, ἀμαξηλάται τὴν ἐπιστήμην. Τὸ παρελθὸν θέρος ἐπέστρεφον αἱ οἰκογένειαι Δράκου καὶ

Σαρόγλου ἐκ ταξειδίου ἐκ Πόρου· εἰς τὴν πρώτην ἦτον ὑπηρετρία ἡ Μαριγῶ· αἱ κυραὶ ἐτράβηξαν μὲ τ' ἀμάξι· τὰς δὲ ὑπηρετρίας ἐνεπιστεύθησαν εἰς τὸν ἀμαξῆν Ἀρβανίτην, κουμπάρον τῆς κυρίας Σαρόγλου.

Ἦτο βράδυ. Ὁ Ἀρβανίτης—ἔχων μαζὺ τοῦ καὶ τὸ μικρὸ παιδί του—παίρνει τὴν Μαριγῶ καὶ ἀντὶ νὰ τὴν ὁδηγήσῃ εἰς τὴν ὁδὸν Πατησίων, ὅπου ὁ οἶκος τῆς δεσποίνης της, τὴν διευθύνει κατὰ τὴν Πλατείαν Ἐλευθερίας. Ἡ Μαριγῶ διαμαρτύρεται, καὶ θέλει νὰ βγῇ ἐκεῖ, στὸ σπῆτι μιᾶς γνωρίμου της, μαμμῆς τὴν ἐπιστήμην. Ὅπου καὶ καταβαίνει.

Ἦτοιμαζόντο νὰ κοιμηθῶν· ὅταν ὁ Ἀρβανίτης—ὁ ἀμαξῆς—κυπαῖ τὴν πόρτα νὰ πάρῃ τὴν Μαριγῶ· διότι ἡ κυρία Δράκου ἔβαλε κλήτορας τῆς ἀστυνομίας καὶ τὴν ζητᾶνε.

Νὰ πάγῃ, νὰ μὴν πάγῃ, νὰ πάγῃ. Πηγαίνει. Εἶχε μαζὺ ὁ Ἀρβανίτης καὶ τὸν νεανίαν συνάδελφον Ροδοκάλην.

Ἀπὸ τοῦ Οὐρανίου Κήπου στρέβει κατὰ τὸν Ἑλαιῶνα καὶ εἰς τὸ δάσος—ἐν τῇ σκοτίᾳ—ὑπὸ τὸ ἐγκληματικὸν φῶς τῆς σελήνης· καὶ τὰ ἄλλα μυθιστορικὰ τερτίπια—ἀφαιροῦν οἱ κύριοι ἀμαξηλάται τὰ ἄνθη τῆς λεμονιάς τῆς δροσάτης Μαριγῶς.

Μετὰ τὸ δρέψατε ἄνθη ἔρασταί, ἐπάνοδος.

Κατὰ τὴν ὁδὸν τῆς Ἀκροπόλεως ἡ Μαριγῶ ἐπῆλθεν ἀπὸ τὸ ἀμάξι, ἐζήτησε βοήθειαν καὶ ἐφώναξεν ὅτι τὴν ἐβίασαν.

Ὁ εἰς τῶν δραστῶν συνελήφθη ἀμέσως· ὁ ἄλλος ἐφυγοδίκησε καὶ συνελήφθη μετὰ τρεῖς μῆνας.

Ἡ δίκη τὸ πρῶτ' διεκόπη ἐλλείψει ἐνὸς μάρτυρος τῆς ὑπερασπίσεως, τοῦ παιδιοῦ τὸ ὅποιον εἶδε τὴν Μαριγῶ νὰ κλαίῃ καὶ νὰ φωνάζῃ καὶ τὸ ὅποιον βρέθηκε κρυμμένο 'ς τὸ Φάληρο μέσα σὲ τρία ἀρνιά ἀρνιῶν ντιμένο καὶ αὐτὸ.

Ἐν τῇ δίκῃ, ἥτις θὰ γίνη κεκλεισμένων τῶν θυρῶν, θὰ

Καὶ ἡ δυστυχὴς μήτηρ ἐξερράγη εἰς λυγμούς.

Ἡ Ἑρριέττη προῦχώρησε μέχρι τῆς μητρὸς της, τῆς ὁποίας τὰς χεῖρας ἐκάλυψε διὰ δακρύων καὶ φιλημάτων.

Μετὰ στιγμὴν ὀδυνηρᾶς σιωπῆς, ἡ κ. Δεσιμαῖς ἐξηκολούθησε διὰ φωνῆς βραδείας καὶ σοδαρᾶς.

— Ποῖαν στέρσιν λοιπὸν ἔχεις ἐδῶ Ἑρριέττη; Τί δύνασαι νὰ ἐπιθυμῇς;

— Ἀλλὰ τίποτε, ἀγαπητὴ μοι μητέρα, τίποτε.

— Ἑρριέττη, πάντοτε σχεδὸν, ὅταν νεᾶνις τις ἐκ τοῦ ἡμετέρου κόσμου, ὡραία καθὼς σὺ, ἀποσύρεται εἰς μοναστήριον, ἔχει εἰς τὴν ψυχὴν της ἀπελπισίαν.

Ἡ νεᾶνις ἐφρικίσεν.

— Ἑρριέττη, ἐξηκολούθησεν ἡ βαρόνη, πολλάκις, ὅταν νεᾶνις τις ὡραία καὶ περιπαθὴς ἀγαπωμένη ὑπὸ τῆς μητρὸς της, ὡς σὺ, σκέπτεται νὰ κλεισθῇ ἐντὸς σκοτεινοῦ τινος μοναστηρίου, πράττει τοῦτο βεβαίως, διότι ὑπάρχει ἐν τῇ καρδίᾳ της ἀθεράπευτον τραῦμα, ἀτυχῆς, ἀπελπιστικὸς ἔρως!...

— Μητέρα μου, ἐπεφώνησεν ἡ νεᾶνις.

— Ἐὰν ἀγαπᾷς, Ἑρριέττη, διατί δὲν λέγεις τοῦτο εἰς τὴν μητέρα σου; Ὅταν σκέπτομαι περὶ τῆς εὐτυχίας σου, περὶ τοῦ μέλλοντός σου, μήπως νομίζεις ὅτι δὲν σὲ θεωρῶ τὴν νεκράν καὶ ἀξιεράστον γυναῖκα ἀγαθοῦ καὶ εὐκρινούς νεανίου, εἰς ὃν ἀφιέρωσα τὴν καρδίαν σου; Μήπως δὲν σὲ θεωρῶ προωρισμένην μητέρα κεκλημένην, μὲ ἀκτινοβολοῦν

τας ὀφθαλμούς, ἐνθουσιασμένην ἐπὶ τῆς κοιτίδος ροδοπαρείου παιδὸς κοιμωμένου;

Ἑρριέττη, τέκνον μου, ἐὰν ἀγαπᾷς, εἰπέ μοι, καὶ προθύμως θ' ἀνοίξω τὰς ἀγκάλας μου εἰς ἐκεῖνον, ὅστις θὰ σ' ἀγαπήσῃ!... Ἰσως εἶνε πτωχὸς, ἐξ ἀσήμεου οἰκογενείας... Ἀδιάφορον! Οἱ καλοὶ ἄνθρωποι δὲν ἀπαντῶνται εἰς τὰς μεγάλας αἰθουσας, δύναται νὰ εὕρῃ τις τοιοῦτους καὶ ὑπὸ τὴν στέγην καλύβης!... Ἑρριέττη, δὲν εἶμαι ἐξ ἐκείνων τῶν γυναικῶν, αἵτινες θεωροῦσι τὴν πενίαν ὡς ἐλάττωμα· δικαιοῦσαι νὰ ἐκλέξῃς τὸν μνηστῆρά σου.

— Δὲν ἀγαπῶ, μητέρα μου, δὲν ἀγαπῶ, ἀνέκραξεν ἡ νεᾶνις ἀπελπισ.

— Ἀ! ὁ τόνος τῆς φωνῆς σου διαψεύδει τοὺς λόγους σου.

— Δὲν θέλω ν' ἀγαπήσω, μητέρα μου, δὲν θέλω ν' ἀγαπήσω! Τὸ μοναστήριον, τὸ μοναστήριον!

Ἡ δυστυχὴς κόρη συνέστειλε σπασμωδικῶς τοὺς βραχίονας.

Τὴν στιγμὴν ταύτην ἐκρούσθη ἡ θύρα τῆς αἰθούσης.

Ἡ Ἑρριέττη ἠγέρθη ζωηρῶς.

Ἡ βαρόνη ἀπέμαξε μετὰ σπουδῆς τὸ πρόσωπόν της διὰ ρινομάκτρον καὶ μετέβη μόνη νὰ ἀνοίξῃ τὴν θύραν, δίδουσα οὕτως εἰς τὴν θυγατέρα καιρὸν νὰ συνέλθῃ.

— Κυρία βαρόνη, εἶπεν ὁ ὑπηρετής, ἓνας κύριος, ἓνας ξένος ζητεῖ νὰ ὁμιλήσῃ τὴν κυρίαν βαρόνην.

ἐξετχοθῇ ἂν ἡ λεμονιά ἦτο εἰς τὸ ἄνθος τῆς ἢ εἶχε δώσει καρπὸν.

Μέγας ἱατροδικαστὴς τῶν ἐσπεροειδῶν παρίσταται ὁ φίλος κ. Ζωγιάς.

ΚΑΚΟΥΡΓΙΟΔΙΚΕΙΟΝ ΣΥΡΟΥ

(ΕΙΔΙΚΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Δὲν ἐλησμόνησαν—ἢ ἂν ἐλησμόνησαν τοῖς τὸ ἐνθυμίζω—οἱ ἀναγνώσται τοῦ «Μὴ Χάνεσαι», ὅτι κατὰ τὸν παρελθόντα Αὐγουστον, ἀντὶ νὰ τοῖς παράσχω πρὸς ἀνάγνωσιν τὰ θαύματα τῆς Παναγίας τοῖς ἐδώρησα τὰ θαύματα τῶν χωροφυλάκων.

Ἐπρόκειτο περὶ τινος ἀναιρέσεως γενομένης ἐν Πάρῳ κατὰ τὴν πανηγύριν τῆς Ἑκατονταπυλιανῆς ὑπὸ χωροφυλάκων.

Χθὲς ἡ ὑπόθεσις αὕτη ἐδικάσθη ἐνώπιον τοῦ ἐνταῦθα Κακουργιοδικείου, διαρκέσασα μέχρι τῆς 7 ὥρας π. μ. τῆς σήμερον. Δύναμαι νὰ σᾶς παράσχω τινὰς λεπτομερείας ἐπ' αὐτῆς, ἂν μοι ὑπόσχεσθε νὰ μὴ φριζήτε.

Κατηγορούμενοι τέσσαρες. Εἰς ὑπονωμοτάρχης, Δρίτσας, καὶ τρεῖς χωροφύλακες, Τσουκαλᾶς, Βαλσαμάκης καὶ Φραγκουλάκης. Οἱ μάρτυρες ἦσαν τέσσαρες, ἢ μᾶλλον εἰς, ἢ μᾶλλον μισός. Ὁ υἱὸς τοῦ φονευθέντος. Οἱ λοιποὶ ἀκούσανε ὅτι τὸ Γιάννη τὸν Πρινέα σκοτώσανε οἱ χωροφύλακες, ὅμως μπροστὰ δὲν ἦτανε. Πήραν ὄρκο ψέμματα δὲν λένε. Ἄλλ' ὁ

υἱὸς τοῦ Πρινέα μᾶς φωτίζει. Νεαρὸς χωρικός, εἰκοσιτριτῆς, ἡλιοκαυτός, ὡς ρέγγα, εἰλικρινής, δειλός, ὡς κόρη, ἀπαθής, ἔκαμε καὶ στρατιώτης· λαλεῖ πρὸς τὸ Δικαστήριον, ὡς νὰ διαπραγματεύηται πέπονas, καὶ πρὸς τοὺς δικηγόρους, ὡς νὰ μετεκίνησαν τὰ ὀρόσημα τοῦ ἀγροῦ του. Ἐφύλαγε τὰ πεπόνια στὸ μπαξέ, γιατί ἦτανε πολὺς κόσμος εἰς τὴν Πάρο γιὰ τὸ πανηγύρι. Ἐπήγανε κάτι μάγκες Συριανὲς καὶ τοῦ κλέψανε πεπόνια, καὶ τοὺς ἐφοβέρισε μὲ τὸ τουφέκι. Φύγανε καὶ εἶπαν: Τώρα βλέπεις. Ὑστερα ἦσαν τέσσαρες χωροφύλακες μὲ τὰ σπαθιά στὸ χέρι καὶ τὰ τρίβανε χάμου. Τοὺς ἐφώναξαν: «Βρὲ τί σούρνετε τὰ σπαθιά σας, γιὰ νὰ φοβηθῶ νὰ φύγω, νὰ ρημάξῃτε τὸ μπαξέ;» Αὐτὸς ἐφώναζε «Ἀφέντη». Ἔτσι λένε εἰς τὴν Πάρον τὸν πατέρα. Ὁ ἀφέντης του ἐξύπνησεν ἀπὸ τὴν καλύβα, καὶ ἔτρεξε νὰ προφθάσῃ μὲ τὸ ραβδί του ποῦ ἀκούμπαιε. Ἦτανε κουτσὸς βλέπεις, ποῦ τὸν εἶχε ριχμένο τὸ μουλάρι. Ἀμα ὁ ἀφέντης φάνηκε, ὁ νωματοάρχης εἶπε «Βρὲ χτυπάτε τὸ γέρο». Εὐθὺς οἱ δύο ἔτρεξαν, τὸν ἄρχισαν. Ἐξῆς σπαθιὲς εἰς τὴν κεφαλὴν καὶ μία πέρα πέρα ἀπὸ τὴν ράχι ἀπὸ κάτω. Λένε πῶς τοὺς χτύπησε ὁ ἀφέντης μὲ τὸ ραβδί, γιατί μὲ δέρνανε, καὶ γιὰ τοῦτο τὸν σκοτώσανε. Εἶναι ψέμματα. Δὲν ἐπρόφθασε νὰ ἔρθῃ κοντά. Ἀμα ὁ γέρος ἔπασε, τότε πήγανε στὴν καλύβα καὶ ἐσχίσανε ἓνα χράμι, γιατί δὲν ἤρνανε σχοινί, δέσανε τὸν γυῖο καὶ τὸν ἐπήγανε κτυπώντας ἐς τὴν στρατῶνα καὶ τὸν ἀφήκανε δεμένο. Τότε ὁ κόσμος τὸ ἔμαθε. Ἐπήγε ἀπὸ κάτω ἀπὸ τὴν στρατῶνα καὶ φωνάζανε. Ἐκομματιάσατε τὸν πατέρα καὶ ἔχετε καὶ τὸ γυῖο φυλακή. Θὰ σᾶς κάψωμε». Τότε τὸν ἀφήκανε.

Οἱ μάρτυρες τῆς ὑπερασπίσεως εἶπαν ὅτι μερικοὶ κατηγορούμενοι εἶναι καλῆς διαγωγῆς. Ἀφοῦ οἱ καλῆς διαγωγῆς χωροφύλακες διαπράττουν τοιαῦτα, τί κάμνουν λοιπὸν οἱ κακῆς; Οἱ κατηγορούμενοι εἶπον ὅτι ὁ Τσουκαλᾶς καὶ Βαλ-

— Ἀλλά...

— Πρόκειται, μοῦ εἶπε, περὶ σπουδαιοτάτης ὑποθέσεως.

— Ὁ κύριος οὗτος εἶπε τὸ ὄνομά του;

— Ὀνομάζεται Λαγγάρδ.

— Τὸ ὄνομα τοῦτο μοῦ εἶνε ὅλως ἄγνωστον.

— Ἀγαπητή μου μῆτερ, σᾶς ἀφίνω νὰ δεχθῇτε τὸ πρόσωπον τοῦτο· ἐγὼ ἀνέρχομαι εἰς τὸ δωμάτιόν μου.

Ἡ μήτηρ προσβλέψασα τρυφερῶς τὴν θυγατέρα τῆς:

— Πήγαινε, τέκνον μου, εἶπεν· ἀπόψε ἢ αὖριον θὰ ὀμιλήσωμεν ἀκόμη.

Ἡ Ἐρριέττη ἐξῆλθεν.

— Εἴπατε εἰς τὸν κύριον Λαγγάρδ νὰ εἰσέλθῃ, εἶπεν ἡ βαρόνη εἰς τὸν ὑπὸνέτην.

III

Ο ΦΙΛΟΣ ΤΩΝ ΔΥΣΤΥΧΩΝ

Μετὰ τὴν εἴσοδον τοῦ ἐπισκέπτου εἰς τὴν αἴθουσαν ὁ ὑπὸνέτης ἐξελθὼν ἐκλείσε τὴν θύραν,

Ὁ κύριος Λαγγάρδ ἦτο κομψότατα ἐνδεδυμένος καὶ ἐκράτει τὸν πῖλον ἐν τῇ χειρὶ. Ὑπεκλίθη μετὰ σεβασμοῦ πρὸς τὴν βαρόνην, ἔπειτα ἔμειναν πρὸς στιγμὴν ἀκίνητοι, σιωπηλοὶ, παρρησιάζοντες ἀλλήλους.

Ἐν τῷ βλέμματι τοῦ ἐπισκέπτου ἐνυπῆρχε τι ἀνάμικτον ἐκ περιεργείας καὶ προσπαθείας· τὸ τῆς κυρίας Δεσιμαῖς ἐξέφραζε καὶ ἄοριστόν τινα ἀνησυχίαν.

Ἡ ὥραία συμπαθητικὴ μορφή τοῦ ξένου καὶ τὸ ἐξωτερικόν του ἐνεθάρρυναν μὲν ὀλίγῳ τὴν βαρόνην, ἠύξησαν ὅμως ἔτι μᾶλλον τὴν ἐκκληξίν τῆς.

— Εὐαρεστηθῇτε νὰ καθίσῃτε, κύριε, εἶπε δεικνύουσα ἀνάκλιντρον, ἐφ' οὗ ἐκάθισε καὶ ἡ ἰδία.

Ὁ κ. Λαγγάρδ θεὶς τὸν πῖλόν του ἐπὶ τραπεζίου ἐκάθισε.

— Σᾶς ἀκούω, κύριε, εἶπεν ἡ βαρόνη· ἡ ἐπίσκεψίς σας ἀποβλέπει, ὡς μοῦ εἶπον, εἰς σπουδαιοτάτην ὑπόθεσιν.

— Μεγίστης σπουδαιότητος, κυρία βαρόνη, θέλετε δὲ πεισθῇ περὶ τούτου ὅταν σᾶς εἶπω περὶ τίνος πρόκειται.

— Μήπως ἡ ὑπόθεσις αὕτη ἀφορᾷ κανένα ἰδικόν μου; ἠρώτησεν ἡ βαρόνη διὰ φωνῆς ὀλίγῳ τρεμούσης.

— Σᾶς καὶ τοὺς ἰδικούς σας, κυρία, κατὰ τὸ μᾶλλον καὶ ἥττον ἀμέσως.

— Ὅμιλήσατε λοιπὸν, κύριε, εἶμαι ἐτοίμη νὰ σᾶς ἀκούσω.

— Ἐννοῶ τὴν ἀνυπομονησίαν σας, κυρία βαρόνη· ἐν τούτοις πρὶν σᾶς γνωστοποιήσω τὸν σκοπὸν τῆς ἐπισκέψεώς μου, πρὶν σᾶς εἶπω ὅτι ἀπαιτῶ ἀπὸ σας, ἔχω ἀνάγκην πληροφοριῶν τινων, τὰς ὁποίας μόνη σεῖς δύνασθε νὰ μοῦ

σαμάκης ἐκτύπησαν τὸν γέρο. Ὁ νοματάρχης καὶ ὁ ἄλλος δὲν ἔχουν εἶδῃσι.

Ὁ Τσουκαλᾶς καὶ ὁ Βαλσαμάκης εἶπαν ὅτι ἐκτύπησαν, ἀλλὰ καὶ ἀπ' αὐτοὺς κανέναν δὲν τὸν ἐσκότωσε.

— «Ποῖος τὸν ἐσκότωσε λοιπόν;»

— Κάποιος ἐκ τῶν ἐνόρκων, οὔτινες ἐκήρυξαν ἀθῶον τὸν φραγκουλάκην, ἐνοχὸν μόνον ἀδίκου ἐπιθέσεως κατὰ τοῦ υἱοῦ τὸν ἐνωμοτάρχη, καὶ ἐνόχους ἀναιρέσεως τοὺς δύο ἄλλους. Κατεδικάσθησαν λοιπὸν αὐτοὶ εἰς 11 χρόνια ἕκαστος πρόσκαιρα δεσμὰ, δηλαδὴ 22 ἡμῶν. . . Ὁ νοματάρχης 6 μῆνας. Ὁ ἄλλος τίποτε.

Ἡρόατο σήμερον μ. μ. ἡ δίκη τῶν συνεργῶν εἰς τὴν ὑπὸ τοῦ ἀφάντου Παλάσκα γενομένην ὑπεξαίρεσιν τῶν 64,000 φράγ. τῶν Χαριλάου καὶ Κανάκη πέρυσιν εἰς Ἀθήνας. Ἐνθυμείσθε τὸν Παλάσκαν, ἥτοι τὸν ἐπὶ ὑποθέσει ποιήσαντα τὸ τοῦ Χελιδῶνη ταξείδιον ἐντὸς μπαούλου; Ἡ δίκη θὰ διαρκέσῃ καὶ αὔριον καὶ μεθαύριον κατὰ τὰ κουκιά ποῦ ἔχει ἡ φλάσκα. Προσεχῶς λοιπόν.

Μπέκ

ΧΡΟΝΙΚΑ ΠΥΡΓΟΥ

(ΕΚΤΑΚΤΟΥ ΑΝΤΑΠΟΚΡΙΤΟΥ ΜΑΣ)

Ἐν Πύργῳ, 10 Μαΐου.

Ἡ ἀκαταστασία τοῦ καιροῦ ἐξακολουθεῖ ἔτι, ἡ εὐφρογία ὑφίσταται, ἑλλείψεις ἐργατῶν ἐνυπάρχει, τὸ δὲ ἡμερομίσθιον

κυμαίνεται μεταξὺ τῶν 6—8 δραχμῶν. Ἀναγράφω ταῦτα ὡς εἰδήσεις σοβαράς· διότι ὅπως χωρεῖ ἡ καλλιέργεια τῶν σταφιδαμπέλων, τὰ ἀνωτέρω δεινὰ προμηνύουσιν ἐν τῇ ἐπαρχίᾳ μας κρίσιν λυπηρὰν ἐνδιαφερόμεσαν καὶ ὑμᾶς, τὸ δὲ μέλλον τοῦ προϊόντος, ἐὰν καὶ τὸ ἡμερομίσθιον οὕτω πηγαίνει τὸ ἐξῆς, ἔσται ἐπίσης ἀπελπιστικόν, καὶ θὰ ἦνε· διότι ὁ ἐργάτης δὲν θέλει τώρα νὰ ἐργασθῇ μὲ ἐν πεντόφραγκον τὴν ἡμέραν. Θέλει τὰς 8 τὰς 10 τὰς 12 δραχμάς, τὰς ὁποίας ἔλαβε τὴν παρελθούσαν ἐβδομάδα. Καὶ τὴν ἐβδομάδα ταύτην ἄρχεται τὸ χαράκι, ἐργασία μὴ περιμένουσα, μᾶλλον ἐπείγουσα καὶ ἀπαραίτητος. Ἀνευ χαρακιοῦ τὸ κλίμα δὲν παράγει καρπὸν, ἀπαιτεῖ δὲ χεῖρας πολλὰς. Εὐτυχῶς εἰς τὴν διαπεραιώσιν τῆς καλλιέργειας ταύτης συντελεῖ καὶ τὸ τοπικὸν στοιχεῖον· διότι οἱ παῖδες, καὶ αἱ γυναῖκες ἰδίως ταύτην ἐπιχειροῦνται ἐπιτυχῶς, καὶ ἐπομένως πολλοὶ κτηματῖαι καταβαίνουσιν οἰκογενειακῶς εἰς τὰ κτήματά των διὰ τοῦτο. Ἐὰν ἡ καλλιέργεια αὕτη δὲν ἐβόηθαιτο, ὡς εἶπον, ὑπὸ τῶν ἐντοπίων, ἤθελεν εἶσθαι ζήτημα ἐὰν θὰ ἐδυνάμεθα νὰ τὴν φέρωμεν εἰς πέρας, ἔνεκα τῆς ἐλλείψεως τῶν χειρῶν καὶ τοῦ ἡμερομισθίου, διὰ τὸ ὁποῖον ἀπὸ τοῦδε ἔχομεν ὑπ' ὄψει τὰς διαμαρτυρίας τῶν παιδῶν, τῶν λούστρων, καὶ λοιπῶν ἀξιούντων τὸ δεκάφραγκον τὴν ἡμέραν, καὶ πλέον. Ἐκ τῶν ἀνωτέρων κατανοεῖται ὅτι διὰ τὸν κτηματῖαν ἀπομένει κέρδος ὁ μόχθος, καὶ ἡ ἐλπίς τοῦ Αὐγούστου. «Θὰ περάσῃ ἡμέρα;» λέγουσι. «Ἄλλ' ἂν περάσῃ νύκτα; τότε ἀλλοίμονον!» Μὲ τὰς τρεχούσας τιμὰς τῶν ἡμερομισθίων ἡ καλλιέργεια ἐνὸς στρέμματος ἀπαιτεῖ δαπάνην 120 δραχμῶν, καὶ πλέον, καὶ ἡ δαπάνη αὕτη δύναται νὰ καλυφθῇ ἐὰν τὸ στρέμμα παρέξῃ 800 λίτρας, ὑπολογιζομένης τῆς τιμῆς πρὸς 200 δραχμάς. Ἄλλ' ἐὰν ὀλιγώτερον; Ἐὰν βρέξῃ; Ἐὰν ἡ τιμὴ εἴναι τάλληρα 25; Τότε θὰ μᾶς μείνῃ τὸ χρέος διὰ κέρδος, καὶ εἰς ἐπίμετρον οἱ φόροι. Ἐνταῦθα οἱ ἀπλοὶ σκέπτονται ὅτι οἱ ἐπιβληθέντες

δώσετε. Ἄν θέλετε, κυρία βαρόνη, θὰ κάμωμεν μίαν μικρὰν ἐκδρομὴν εἰς τὸν ἰδιωτικὸν σας βίον.

Ἡ κυρία Δεσιμαῖζ ἀνεσκήρτησεν ἐπὶ τῆς, ἔδρας τῆς τὸ δὲ μέτωπόν τῆς ἐγένετο καταπόρφυρον.

— Ἀληθῶς, κύριε, ἀνέκραξε μετὰ γαλήνης καὶ ἀξιοπρεπείας, μήπως δὲν σᾶς ἤκουσα καλῶς;

— Μάλιστα, κυρία βαρόνη, ἤκουσατε καλῶς, ἀλλὰ σᾶς παρακαλῶ μὴ προσβληθῆτε, μὴ τρομάξητε· ἀμέσως θὰ σᾶς δώσω ἐξηγήσεις· τινὰς· πρὸ τούτου ὅμως ἐπιθυμῶ νὰ μάθω ἐὰν θὰ δυνηθῆτε νὰ μὲ ἐννοήσητε.

— Πάντα ταῦτα ἔχουσι κάλλιστα, κύριε· ἀλλ' ἀναλαμβάνετε δικαίωμα τὸ ὁποῖον δὲν δύναμαι ν' ἀναγνωρίσω εἰς σᾶς· παρουσιάζεσθε εἰς τὸν οἶκόν μου τρόπον τινα, ὡς τις ἀνακριτὴς, ἐπιζητῶν νὰ μὲ ὑποβάλλητε εἰς ἀνάκρισιν. Τέλος, κύριε, δὲν ἔχω τὴν τιμὴν νὰ σᾶς γνωρίζω.

— Εἶνε ἀληθές· ὅτι ἡ κυρία βαρόνη Δεσιμαῖζ μὲ βλέπει σήμερον κατὰ πρώτην φορὰν· ὁ ὑπηρέτης, ὅστις μὲ ἀνήγγειλεν, ὥφειλε νὰ εἶπῃ τὸ ὄνομά μου, ὀνομάζομαι Λαγγάρδ.

— Μάτην ἀνέδραμα εἰς τὰς ἀρχαιοτέρας μου ἀναμνήσεις, κύριε, τὸ ὄνομά σας μοῦ εἶνε ἄγνωστον.

— Ἐὰν εἶχον ἀνάγκην ἀξιοχρέων προσώπων, κυρία βαρόνη, δύναμαι νὰ ἐπικαλεσθῶ τὸ ὄνομα τοῦ γηραιοῦ λοχαγοῦ Ἰακώβου Βαιγιάν ἐκ Μαρτίλ, ὅστις μὲ γνωρίζει, καὶ τὸ τοῦ βαπτιστικοῦ του, Ἰακώβου Γρανδὲν, λοχαγοῦ τῶν οὐσάρων, φίλου μου.

— Ὁ Ἰακώβος Βαιγιάν καὶ ὁ Ἰακώβος Γρανδὲν ἐκτιμῶνται ἀπὸ ὅλους, κύριε, εἶπεν ἡ κυρία Δεσιμαῖζ.

— Τώρα, εἶπεν ὁ κ. Λαγγάρδ, μειδιῶν, ἡ κυρία βαρόνη μοὶ ἐπιτρέπει νὰ παίξω ὀλίγον τὸ πρόσωπον τοῦ ἀνακριτοῦ;

— Τί, κύριε, ἔχετε τὴν ἀξίωσιν! . .

— Νὰ γνωρίσω τοῦλάχιστον ἐν τῶν μυστικῶν σας. Μάλιστα, κυρία βαρόνη.

— Ἀλλὰ ποῖος εἴσθε, κύριε, ὥστε νὰ τολμᾶτε νὰ μοῦ ὀμιλήτε οὕτω;

Ὁ κ. Λαγγάρδ ἠγέρθη.

— Κυρία, ἀπήντησε μὲ φωνὴν βαθεῖαν καὶ σοβαρὰν, εἶμαι ὁ ἐχθρὸς τῶν κακῶν, τῶν ἀτίμων! Εἶμαι ὁ φίλος τῶν ἀγαθῶν, ὁ προστάτης, ὁ ὑπερασπιστὴς τῶν δυστυχῶν καὶ ὁ ἐκδικητὴς τῶν θυμάτων!

Ἡ βαρόνη ἐφρικίασε καὶ ἐγένετο φρικωδῶς ὠχρά.

— Ἐρωτήσατε, κύριε, θὰ ἀποκριθῶ, εἶπε μὲ φωνὴν διακεκομμένην.

— Εὐχарιστῶ, εἶπεν ὁ κύριος Λαγγάρδ, καθίσας. Ἐννοεῖτε, κυρία βαρόνη, ὅτι, ἐπειδὴ εἴσθε δυστυχὴς γυνὴ, εἶμαι ἀναγκαιῶς φίλος σας. Μάλιστα εἶμαι φίλος σας καὶ εἶναι ἀνάγκη νὰ ἦμαι, ἀφοῦ μὲ βλέπετε ἐνταῦθα ἐνώπιόν σας.

Δὲν μέλλω νὰ ζητήσω ἀπὸ σᾶς τὴν ἐξιστόρησιν τοῦ βίου σας, τὴν ἀφήγησιν τῶν παθημάτων σας. Αὐτὰ, κυρία βαρόνη, τὰ γνωρίζω. Ἡξερῶ πόσον προσεβλήθη ἡ ἀξιοπρέπεια, ἡ τιμὴ σας ἀπὸ ἀνάξιον σύζυγον.

τέως τοιοῦτοι, ἐπεβλήθησαν ἐπὶ βάσει· σαθρῶν. Ἡ πτώσις τῆς σταφίδος θὰ συνεπιφέρει, καὶ καταστροφὴν τοῦ ἐμπορίου, θὰ περιορίσῃ τὴν κατανάλωσιν τοῦ οἴνου, ὅστις ἰδίως ἐξοδεύεται εἰς τὴν ἐργασίαν, καὶ θ' ἀποφέρει ἄλλα δεινά. Διὰ τοῦτο δὲ οἱ προτείναντες τὴν οἰκονομίαν, ὡς ἀπαραίτητον καὶ ἐπιβαλλομένην ἀνάγκην, ἐσκέφθησαν ὀρθῶς. Ἀλλ' οἱ νῦν ἰθύντορες τὴν πλουτοκρατίαν ὑποστηρίζοντες πᾶν ἄλλο διενόηθησαν ἢ νὰ σκεφθῶσιν περὶ οἰκονομίας, καὶ περὶ θεραπείας τῶν κακῶς κειμένων. Ἡ κρίσις δὲ ἡ πολιτικὴ, καὶ ἡ οἰκονομικὴ τοῦ ἔθνους εἶνε ἐπὶ θύραις. Ἐσωτερικῶς πλέομεν εἰς πέλαιος ἀβεβαιότητος. Ἐξωτερικῶς ἀπειλούμεθα. κινδυνεύομεν. Καὶ ὅμως καίτοι ταῦτ' ὅλα εἰσι καταφανῆ εἰς πάντας, δὲν προνοοῦμεν περὶ τοῦ κινδύνου.

Ἀρκοῦν ταῦτα. Τὰ παράπονα τῶν ἐπαρχιῶν ἐν Ἀθῆναις, δὲν ἐξετάζονται. Μόνον ὅταν πρόκηται περὶ ἐπιβολῆς φόρων μᾶς ἐνθυμεῖσθε· διότι φαίνεται ἐκ τῶν προτέρων κάμνετε τὸν λ(σ)μὸν τῶν εἰσδημάτων μας, καὶ μᾶς ἐπιβάλλετε τοιοῦτους φοβούμενοι μήπως ἐγείρωμεν πλουτοῦντες κεφαλὴν. Μᾶς θέλετε ταπεινούς, καὶ ἔρποντας πρὸ τῶν ποδῶν σας; Θέλετε ἀείποτε νὰ δουλεύωμεν διὰ τὰς Ἀθῆνας; Θέλετε ἀκόμη νὰ μᾶς ἀρπάσῃτε καὶ τὰς ἀρχαιότητας διὰ νὰ στολίσῃτε αὐτάς, καὶ μᾶς γυμνώσῃτε ὅπως μὴ οἱ ξένοι λαμβάνωσιν ἀφορμὴν νὰ ἐπισκέπτονται καὶ ἡμᾶς; Μὴ σκέπτεσθε τοιοῦτοτρόπως, ἀλλὰ ἐργασθῆτε καὶ διὰ τὰς ἐπαρχίας, αἵτινες σᾶς παρέχουν εὐμάρειαν καὶ ζωὴν, καὶ μὴ μοχθῇτε ἰδιοτελῶς, ἀλλὰ σεβασθῇτε τὴν ὑπομονὴν τοῦ λαοῦ, καὶ προσέχετε, ἐπιβάλλοντες αἰωνίως φόρους, μὴ ἐξεγείρῃτε αὐτὸν εἰς σκέψεις παραφόρους. Διότι ὁ λαὸς πιστεύει, ὅτι διὰ τῶν μέχρι τοῦδε φόρων ἐπιμελῶς βεβαιωμένων, τιμῶς καὶ μετὰ φειδοῦς διαχειριζομένων, δυνάμεθα νὰ ἔχωμεν ἀνάλογον στρατὸν καὶ στόλον, ὑπαλληλίαν ἀξιοπρεπῆ, καὶ διοίκησιν ἀγαθὴν, ἐνῶ ἐξ ἄλλου καὶ διὰ τῶν ἐσχάτως ἐπιψηφισθέντων φόρων, κατανοεῖ, ὅτι οὐδεμία θε-

ραπεία θέλει ἐπέλθῃ, ἀλλὰ θὰ μένῃ ἐστερημένος, ὡς πάντοτε, διοικήσεως πατριωτικῆς, ταπεινούμενος ἐν τῷ ἐξωτερικῷ, ἐν τῷ τόπῳ γυμνούμενος ἀπόνως, καὶ ἀφρόνως ὀδηγούμενος εἰς μέλλον ἄδοξον. Ὁ πρὸς τὴν πατρίδα δὲ ξέρως ἐφυγαδεύθη, ἡ ἀπογοήτευσις βασιλεύει, ἡ πρὸς τὴν τιμὴν ὁδὸς ἐφράγη τῇ νεολαίᾳ, ἥτις γίνεται θῦμα πολιτικῶν κερδοσκοπῶν, ἀναισθητῶν, καὶ χρηματολόγων.

Ηλεκζος

ΛΕΒΛΕΠΙΤΖΗΣ ΧΟΡ-ΧΟΡ ΑΓΑ

Αἱ Ἀθῆναι ἀνησυχοῦσι, συνταράσσονται διὰ νὰ ἴδουν ἐπὶ τέλους ἐπὶ τῆς σκηνῆς αὐτὸν τὸν πολυθρύλλητον Χ ὁ ρ-Χ ὁ ρ Ἀ γ ᾱ, ὅστις, μολονότι λε β λ ε π ι τ ζ ῆ ς, μᾶς ἔρχεται μ' ἐν λαμπρὸν ἐδῶ χαρέμιον, ὅπως μᾶς ἀποσπάσῃ πρὸς στιγμὴν ἀπὸ τὰς συνήθεις εἰς τὰ μελοδράματα αἰθούσας τῶν χορῶν, τῶν ψυμμιθυωμένων ὠραιότητων, τῶν εὐφυολογιῶν, τῶν φιλοφρονήσεων, καὶ ἐπὶ τέλους τῆς πλήξεως καὶ μᾶς ὀδηγήσῃ εἰς γυναικωνίτας σκιερὰς καὶ μυστηριώδεις, ἀποπνέοντας μῦρα ἀνθέων καὶ σαρκῶν, ὅπισθεν σιγῶν καὶ καταλεύκων δικτυωτῶν, ὅπου ἀκούονται κρυφὰ καὶ ἡδυπαθῆ φιλήματα, καὶ διαγράφονται, ὡς σελήνη ὑπὸ ἀραιὰ νέφη, αἱ εὐμελεῖς σκιαὶ πυρεσσοῦσάν ὀδαλίσκων καὶ ἀφροπλάστων χανουμισῶν...

Ἄλλ' εἶναι τόσῳ ἰδιόρρυθμοι αὐτοὶ οἱ εὐλογημένοι ὀθωμανοὶ καὶ τότῳ δύσπιστοι καὶ μυστηριώδεις προκειμένου μάλιστα περὶ ὑποθέσεων τῶν γυναικῶν των, ὥστε ἀπαιτεῖται νὰ προηγηθῇ θερμὴ σύστασις καὶ γνωριμία μετ' αὐτῶν διὰ νὰ κατορθώσῃ κανεῖς, ὅταν μάλιστα δὲν γνωρίζει τὴν

Ἡ βαρόνη ἐχαμήλωσε τὴν κεφαλὴν, ὁ δὲ κύριος Λαγγάρδ ἐξηκολούθησε.

— Ὁ βαρόνος Δεσιμαῖζ δὲν ἐσεβάσθη οὔτε τὴν σύζυγον, οὔτε τὴν μητέρα· σὰς ἐπότισε πᾶσαν πικρίαν· ἕνεκα αὐτοῦ ἐγνωρίσατε πᾶσας τὰς θλίψεις, πᾶσας τὰς ὀδύνας. Εἶσθε δυστυχῆς πολὺ, κυρία, καὶ πιστεῦσατέ με σὰς λυποῦμαι ἐξ ὅλης καρδίας. Γνωρίζω πῶς ἀνετράφητε εὐγενῶς ἐδῶ ἐν Βωκουρ ὑπὸ γονέων οἵτινες σὰς ἐλάτρευον· γνωρίζω πῶς ἀπορφανισθεῖσα ἐνυμφεύθητε τὸν βαρόνον Δεσιμαῖζ· ὀλίγον πισθεῖσα ἔσως ὑπὸ τῆς θελήσεως κηδεμόνος ὅχι τόσον ὀξυδερκοῦς, διὰ νὰ μὴ εἴπω τυφλοῦ.

Ἡ νεότης σας, ἡ ὠραιότης, τὸ πνεῦμά σας καὶ ὅλα τὰ ἄλλα πλεονεκτήματά σας ἦσαν διὰ τὸν σύζυγόν σας ὅ,τι τὰ παίγνια εἰς τὰς χεῖρας παιδίου ἰδιοτρόπου καὶ ἰσχυρογνώμονος. Τὴν εὐγένειαν, τὰς μικρὰς φροντίδας, τὰς κολακείας, τὴν προσποιητὴν εὐλικρίνειαν ἀγάπης τῶν πρώτων ἡμερῶν διεδέχθησαν ἡ ψυχρότης, ἡ ἀδιαφορία, τὸ μῖσος, ὁ δὲ κύριος βαρόνος ἐπανῆλθεν εἰς τὰς ἀρχαίας ἐξεις του καὶ παρεδόθη ὑπὲρ ποτε εἰς τὰς αἰσχροτήτας του.

Ἐπειδὴ ἡ κατάστασίς σας κατέστη ἀφόρητος, ἐγκατελείψατε τὸν σύζυγόν σας τῇ συναίνεσιν του βεβαίως, καὶ πάντοτε νέα καὶ ὠραία, παραιτουμένη καθ' ὁλοκληρίαν τοῦ κόσμου, κατεφύγετε εἰς Βωκουρ μετὰ τοῦ ἐνὸς ἐκ τῶν δύο τέκνων σας, τῆς θυγατρὸς σας Ἐρριέττης!

Ἐκτοτε, πλεῖον τῶν δέκα καὶ ἑπτὰ ἐτῶν παρῆλθον ἤδη,

δὲν ἐπανίδετε τὸν κ. Δεσιμαῖζ, οὔτε μίαν φορὰν μετέβητε ἐν Παρισίοις, ὅπου ἐν τούτοις ἔχετε ἀκόμη φίλους τινες, οἵτινες δὲν σὰς ἐλησμόνησαν. Ὡς βλέπετε, κυρία βαρόνη, εἰμὶ κάλλιστα πληροφορημένος.

— Εἶνε ἀληθές, κύριε, οὕτω δὲ δὲν ἔχω περιπλέον τι τὸ ὁποῖον νὰ σὰς γνωστοποιήσω.

— Ἰσως, κυρία βαρόνη· μετ' ὀλίγον θὰ τολμήσω νὰ θέσω πρὸ ὑμῶν λεπτόν τι ζήτημα· ἀλλὰ πρὸ τούτου, ἐὰν ἐπιθυμῇτε, θὰ ὁμιλήσωμεν περὶ τοῦ κ. Ραοῦλ Δεσιμαῖζ.

— Περὶ τοῦ υἱοῦ μου; Τί ἔχετε λοιπὸν νὰ μοῦ εἴπητε περὶ αὐτοῦ, κύριε;

— Τὸν βλέπετε σπανίως καὶ δὲν ἔχει πρὸς σὰς τὸ ἀπαιτούμενον σέβας, τὴν ἀγάπην καὶ τὴν τρυφερότητα.

— Ἀλλὰ, κύριε, εἶπεν ἡ κυρία Δεσιμαῖζ προσπαθοῦσα νὰ διαμαρτυρηθῇ.

— Θέλετε νὰ τὸν ὑπερασπίσῃτε, τοῦτο εἶνε δικαίωμα σεβαστῆς μητρὸς, ἀλλ' ὅσῳ ἐπεικῆς καὶ ἂν ἦνε γυνὴ τις διὰ τὰς ἐλλείψεις τῶν τέκνων της, ὅσῳ εὐφυῆς καὶ ἂν ἦνε διὰ νὰ τὰς ἀποκρύψῃ, δὲν εἴσθε ἡπατημένη ὡς πρὸς τὴν ὑπόθεσιν τοῦ Ραοῦλ Δεσιμαῖζ· δι' αὐτὸν ἐπίσης ὑποφέρετε. Εἶνε ἀδύνατον ἄλλως ν' ἀγνοῇτε ὅ,τι ὁ υἱός σας πράττει ἐν Παρισίοις.

(ἀκολουθεῖ)